

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 22. janvārī iesniedza Tribunale Amministrativo Regionale della Campania (Itālija) – Meca Srl/Comune di Napoli

(Lieta C-41/18)

(2018/C 142/36)

Tiesvedības valoda – itāļu

Iesniedzējtiesa

Tribunale Amministrativo Regionale della Campania

Pamatlietas puses

Prasītāja: Meca Srl

Atbildētāja: Comune di Napoli

Prejudiciālie jautājumi

Vai Līgumā par Eiropas Savienības darbību (LESD) noteiktie Kopienų tiesiskās palāvības aizsardzības un tiesiskās noteiktības principi un tādi no tiem atvasinātie principi kā vienlīdzīgas attieksmes princips, nediskriminācijas princips, samērīguma princips un efektivitātes princips, kas paredzēti Direktīvā 2014/24/ES ⁽¹⁾, kā arī minētās direktīvas 57. panta 4. punkta c) un g) apakšpunkts liedz piemērot tādu valsts tiesisku regulējumu, kāds ir Itālijas tiesiskais regulējums, kurš izriet no Leģislatīvā dekrēta Nr. 50/2016 80. panta 5. punkta c) apakšpunkta un atbilstoši kuram būtisku trūkumu, kas pieļauti iepriekšēja iepirkuma izpildē un kuru dēļ priekšlaicīgi izbeigts kāds agrāks iepirkuma līgums, apstrīdēšana tiesā izslēdz iespēju līgumslēdzējai iespējai veikt jebkādu pretendenta uzticamības vērtējumu, pirms civilajā tiesvedībā ir pasludināts galīgais nolēmums, un bez pierādījumiem no pretendenta, kas tas ir veicis pašattīrīšanās (*self cleaning*) pasākumus, kuru mērķis ir novērst pārkāpumus un nepieļaut to atkārtosanos?

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2014/24/ES (2014. gada 26. februāris) par publisko iepirkumu un ar ko atceļ Direktīvu 2004/18/EK (OV L 94, 65. lpp.)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 24. janvārī iesniedza Tribunal Superior de Justicia de Galicia (Spānija) – Cobra Servicios Auxiliares, S.A./FOGASA, Jesús Valiño López un Incatema, S.L.

(Lieta C-44/18)

(2018/C 142/37)

Tiesvedības valoda – spāņu

Iesniedzējtiesa

Tribunal Superior de Justicia de Galicia

Pamatlietas puses

Prasītāja: Cobra Servicios Auxiliares, S.A.

Atbildētāji: FOGASA, Jesús Valiño López un Incatema, S.L.

Prejudiciālie jautājumi

1) Vai Direktīvas 1999/70 ⁽¹⁾ pielikumā iekļautā Pamatnolīguma par darbu uz noteiktu laiku 4. noteikums ir jāinterpretē tādējādi, ka tam pretrunā ir tāds valsts tiesiskais regulējums, kurā saistībā ar to pašu faktisko apstākli (līguma starp darba devēju un trešo uzņēmumu izbeigšana pēdējā minētā gribas dēļ) ir paredzēts, ka tad, ja tiek izbeigts līgums par konkrēta darba veikšanu vai pakalpojumu sniegšanu, kas ir noslēgts uz attiecīgā līguma darbības laiku, ir jāmaksā mazāka atlīdzība nekā tad, ja tiek izbeigti ar salīdzināmiem darba ņēmējiem uz nenoteiktu laiku noslēgti līgumi kolektīvās atlaišanas dēļ, kuru pamato ar ekonomiskiem uzņēmējdarbības iemesliem, kas izriet no minētā līguma izbeigšanas?

- 2) Ja atbilde ir apstiprinoša, vai atšķirīga attieksme pret darba ņēmējiem, ar kuriem noslēgts līgums uz noteiktu laiku, un salīdzināmiem darba ņēmējiem, ar kuriem noslēgts līgums uz nenoteiktu laiku, nosakot atlīdzību saistībā ar līgumu izbeigšanu, kas ir pamatota ar to pašu faktisko apstākli, lai arī piemērojot atšķirīgu juridisko pamatu, ir diskriminācija, kas aizliegta ar Hartas 21. pantu un kas nav saderīga ar Hartas 20. un 21. pantā nostiprinātajiem vienlīdzīgas attieksmes un diskriminācijas aizlieguma principiem, kuri ir daļa no Savienības tiesību vispārējiem principiem?

⁽¹⁾ Padomes Direktīva 1999/70/EK (1999. gada 28. jūnijs) par UNICE, CEEP un EAK noslēgto pamat nolīgumu par darbu uz noteiktu laiku (OV 1999, L 175, 4. lpp.).

**Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 25. janvārī iesniedza Consiglio di Stato (Itālija) –
Caseificio Sociale San Rocco Soc. coop. arl u c./Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA),
Regione Veneto**

(Lieta C-46/18)

(2018/C 142/38)

Tiesvedības valoda – itāļu

Iesniedzējtiesa

Consiglio di Stato

Pamatlietas puses

Apelācijas sūdzības iesniedzēji: Caseificio Sociale San Rocco Soc. coop. arl, S.s. Franco e Maurizio Artuso, Sebastiano Bolzon, Claudio Matteazzi, Roberto Tellatin

Atbildētāji apelācijas instancē: Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA), Regione Veneto

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai šeit aprakstītajā pamatlietas situācijā Eiropas Savienības tiesības ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts tiesību normas nesaderība ar Regulas (EEK) Nr. 3950/92 ⁽¹⁾ 2. panta 2. punkta trešo daļu izraisa tādas sekas, ka, iestājoties minētajā regulā noteiktajiem nosacījumiem, ražotājiem nav pienākuma maksāt papildnodevu?
- 2) Vai šeit aprakstītajā pamatlietas situācijā Eiropas Savienības tiesības, it īpaši vispārējais tiesiskās palāvības aizsardzības princips, ir jāinterpretē tādējādi, ka tādu subjektu tiesiskā palāvība, kuri ir izpildījuši kādas dalībvalsts paredzētu pienākumu un ir guvuši labumu no šā pienākuma izpildes sekām, nevar tikt aizsargāta, ja attiecīgais pienākums izrādās esam pretrunā Eiropas Savienības tiesībām?
- 3) Vai šeit aprakstītajā pamatlietas situācijā 2001. gada 9. jūlija Regulas (EK) Nr. 1392/2001 ⁽²⁾ 9. pantam un Savienības tiesībās paredzētajam “prioritārās kategorijas” jēdzienam ir pretrunā tāda dalībvalsts tiesību norma kā Itālijas Republikas pieņemtā Dekrētlukuma Nr. 157/2004 2. panta 3. punkts, kurā ir noteikts, ka pārmērīgi aprēķinātā papildnodeva ir atdodama kārtībā, kas termiņu un procedūru ziņā atšķiras atkarībā no tā, vai attiecīgie ražotāji vai nu ir paļāvušies uz to, ka ir jāievēro valsts tiesību norma, kura gan izrādās esam pretrunā Savienības tiesībām, vai arī šo tiesību normu nav ievērojuši?

⁽¹⁾ Padomes Regula (EEK) Nr. 3950/92 (1992. gada 28. decembris), ar ko nosaka maksājumu piena un piena produktu nozarē (OV 1992, L 405, 1. lpp.).

⁽²⁾ Komisijas Regula (EK) NR. 1392/2001 (2001. gada 9. jūlijs), ar ko nosaka sīki izstrādātus piemērošanas noteikumus Padomes Regulai (EEK) Nr. 3950/92, ar kuru ievieš papildmaksājumus pienam un piena produktiem (OV 2001, L 187, 19. lpp.).